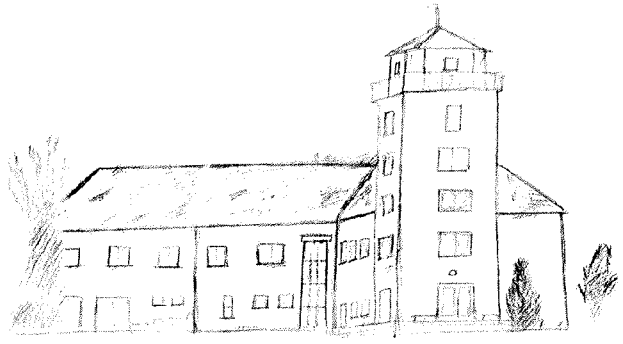

X. évfolyam 10. szám *Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja* **2009. április**

Soli deo gloria!

Hosszú hónapok (sőt évek) álmai váltak 2009. március 17-én valóra, amikor megjelent az interneten a hír: a Szentendrei Református Egyházközség Európai uniós tornatermi pályázatával a nyertesek közé került!

Ez azt jelenti, hogy 90%-os támogatást (közel 250 millió forintot!!!) „kapott" a tornaterem építéséhez. (Ezt az összeget persze nem kaptuk meg, az építésünk számláit fogják fedezni. A maradék 10%-os önrészt még a pályázat beadásakor biztonságba kellett helyezni egy bankban, hogy az építkezés folyamán legyen mivel kipótolni a számlák kifizetésekor a hiányzó összeget.)

Az örömünk óriási, szinte kimondhatatlan. Pár hét múlva a Fenntartó kiírja a közbeszerzési eljárást, majd annak lefolytatása után a nyertes vállalkozóval megkezdi az építkezést. Ha minden a tervek szerint halad, akár már 2010. szeptemberében az új tornateremben kezdhetjük a sportoktatást.

Nagy örömünk mellett ne felejtkezzünk el a köszönetről sem! Soli Deo gloria! – Egyedül Istené a dicsőség azért, hogy ezúttal is meghallgatta könyörgéseinket és megsegített bennünket.

Nagy örömmel számolunk be az Alfa olvasóinak arról is, hogy iskolánknak, a Szentendrei Református Gimnáziumnak az elmúlt héten „kistestvére született". Szentendre város Képviselőtestülete 2009. március 26-án úgy határozott, hogy a Vasúti villasori óvodát 2009. szeptember 1-től a Szentendrei Református Egyházközség tulajdonába és fenntartásába adja. Az óvoda jelenleg és a továbbiakban is 93 kis gyermek ellátását végzi 4 csoportban 3-7 éves korig. Mivel közös lesz a két intézmény fenntartója, szoros együttműködést tudunk kialakítani majd egymással. Hogy hogyan, ezt majd együtt megtervezzük.

Addig is szeretettel köszöntjük „kistestvérünket" azaz az ott dolgozókat, az ott nevelkedőket és azok szüleit és kívánjuk, hogy érezzék jól magukat a mi nagy családunkban.

Dr. P. Tóth Béláné - igazgató

Országos siker

Iskolánk 9.a osztályos tanulója, Sulyok András Attila idén is bejutott a Nemes Tihamér Országos Középiskolai Számítástechnikai Tanulmányi Verseny döntőjébe. Biztos sokan emlékeztek rá, hogy tavaly ezen a rangos versenyen kiemelkedő eredményt ért el, az országos döntőben 12. helyezést szerzett. Ebben az évben már a 'nagy' gimnazisták (9-10. osztály) mezőnyében indult, ennek megfelelően a feladatok is sokkal keményebb próba elé állították, mint a 'kicsik' között. Az első, iskolai forduló így sem jelentett számára gondot, azonban a második, regionális fordulóban az egyik programban apró hibát vétett. Ezzel értékes pontokat veszített, s 'csak' a 30. helyen vághatott neki az országos döntőnek. A döntő nem mindennapi kihívást, s nem várt izgalmakat is jelentett számára, ő maga így ír erről:

„Március 7-én, délelőtt háromnegyed 10 órakor az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Informatikai Karának aulájában álltam versenytáraimmal, arra várva, hogy a Nemes Tihamér Programozási Verseny fontos gyakorlati tudnivalóit megosszák velünk a szervezők. Ezután kísérőink társaságában átvándoroltunk a számunkra kijelölt számítógépes terem, úgynevezett labor felé. Itt kisebb gondok akadtak a számítógépre való belépéssel.

A versenyzők fele nem tudott bejelentkezni (köztük én sem), végül félórás késéssel és egy közös felhasználói fiók segítségével kezdhettük el a versenyt. Négy programot kellett írni hat óra alatt. Az első programban egy játékbeli stratégiát kellett kidolgozni: gyöngyökkel telehintett mezőn végigmenő bábú legtöbb pontszámot hozó útvonalát kellett megtalálni. Ráadásul nem is egyszerűen, hanem számításbeli nehezítésekkel megspékelve. A második programban egy biológiai kísérletben élő sejtcsoportra, melynek tagjai szaporodnak, pusztulnak, meg kellett határozni azt a legrövidebb időtartamot, melyben adott számú sejt volt életben. A harmadikban előadásokat kellett minél kevesebb terembe bezsúfolni, lényegében egy órarend készítő programot írattak velünk. A negyedik feladatban egy ellenséges ügynökségbe kellett emberünket beépíteni úgy, hogy a lehető legjobb pozícióba kerülhessen. A programoknak tíz másodpercen belül kellett eredményt produkálni. Nekem mind a négy programot sikerült elkészítenem, habár a második - érzésem szerint - kissé lassú lett. Öt és fél óra után alaposan elfáradva szinte kimenekültem a teremből." A verseny óta eltelt két hét, s mostanra megszületett a végeredmény is. Attila jól érezte, hogy a második feladat megoldása nem lett tökéletes, azt viszont nem tudhatta, hogy a legtöbb versenyző bicskája alaposan beletört egyik-másik feladat megoldásába. Így aztán nem csak azt írhatjuk most le, hogy Attila idén is remekül helytállt, hanem büszkén, nagy piros betűkkel hirdethetjük, tavalyi eredményét túlszárnyalva

a Nemes Tihamér programozói versenyen országos 9. helyezést ért el!!!

Ezenkívül még egy megtiszteltetés érte Attilát. Behívták az eredményei miatt a 2009. évi Közép-Európai Informatikai Diákolimpia válogatóversenyére, és ha sikerrel szerepel, tagja lehet a magyar olimpiai csapatnak, és részt vehet egy európai szintű megmérettetésen is. Idén Románia rendezi Marosvásárhelyen az olimpiát. Ez a válogatóverseny egy kétnapos rendezvény, ahol a 6 legjobbat választják ki, ám ha nem is sikerül bekerülni a csapatba, akkor is egy fantasztikus élmény és tapasztalatszerzési lehetőség ez.

Őszintén gratulálunk Attilának ehhez a fantasztikus eredményhez, s kívánjuk, hogy a jövőben se hagyjon alább szorgalma és lelkesedése, örvendeztessen meg bennünket még sok szép sikerrel az elkövetkező években!

Katalin tanárnő

Rendhagyó verseny

2008. Wass Albert születésének 100-ik évfordulója volt. Szentendre az erdélyi író, költő nevével fémjelzett szavalóversenyt hirdetett, melynek iskolai fordulójáról olvashattatok Kiss Székely tanár úr „Virágtemetés-Világteremtés" című cikkében.

A versenyen Wass Albert: „Magyar karácsony az égben" című novellájának részletével indultam, ezt már három évvel ezelőtt is mondtam, így kézenfekvő volt ezt feleleveníteni. A készülésben hagyományosan Kiss Székely tanár úr segített. Érdekes helyzet volt ezt a régi-új szöveget mondani, három év alatt az ember más fejjel olvasta, mondta.

Ez a verseny több szempontból is rendhagyó volt. A zsűri elnökének, Eperjes Károly színművésznek a neve hallatán is megjön a szavalókban a kedv egy kis megmérettetésre. A versenyt a P'art Moziban rendezték, igen szokatlan helyszín egy szavalónak. Egészen filmben érezhettük magunkat, mivel egy Wass-szobor mellett és a mozivászon előtt álló szavalót telt mozi terem figyelte, többek között a nézőközönség soraiban ülő zsűri. Másodszori nekifutásra, de végül is elszavaltam a kis angyal és az Úr Jézus történetét, mellyel megosztott első helyezést kaptam.

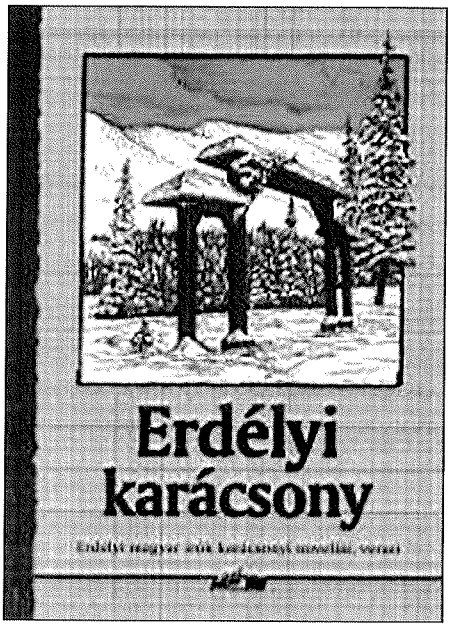

Sokat jelentett nekem Eperjest hallani, majd beszélni vele, s másrészt a döntőt megelőző nagy létszámú iskolai fordulón részt venni, mely szintén rendhagyó volt a szavalási kedvet tekintve.

Kováts Réka 11.b

Egy erőmű-látogatás margójára

Az Energiagazdálkodási Tudományos Egyesület, és Szebeni Márton úr jóvoltából iskolánk diákjainak lehetősége nyílott, hogy meglátogathassák hazánk legnagyobb hőerőművét, a Mátrai Hőerőművet. A látogatásra március 20-án került sor.

Reggel fél nyolckor indult 44 fős csapatunk egy különbusszal a Visonta mellett található erőműhöz. Látogatásunk az üzem látogatóközpontjában kezdődött, ahol rövid szóbeli, és filmes ismertetőt kaptunk a létesítményről. Az erőmű igen jó házigazdának mutatkozott, hiszen megterített asztallal várt minket, pogácsát, üdítőt, teát és kávét fogyaszthattunk egy rövid szünetben. Végül egy kis balesetvédelmi oktatásban részesültünk, majd a megfelelő védőfelszereléssel (csinos, piros balesetvédelmi sisak) ellátva elindultunk, hogy sorra megismerkedjünk az erőmű fontosabb részeivel. Az üzem területén egy gumikerekes kisvonattal közlekedtünk.

Első állomásunk a szénlerakat volt, ahol az erőműbe érkező szenet helyezik el, aprítják, majd futószalagon innen kerül a kazánok felett elhelyezett tárolóba, ahonnan egy őrlőmalmon keresztül a kazánba adagolják. A következő állomásunkon mindezeket meg is néztük kívülről, az erőmű többi egységével együtt. Ezek után sorba látogattuk meg a már kívülről bemutatott egységeket. Elsőként az erőmű egyik Heller-Forgó típusú hűtőtornyába mentünk be. Ez a hűtőtorony azért is fontos számunkra, mert magyar találmány és ezzel a vizet párolgási veszteség nélkül lehet hűteni, így akár sivatagokban is alkalmazható és alkalmazzák is. Nekem régi vágyam teljesült, amikor ebbe a gigantikus betonhengerbe bemehettünk.

Az erőművet belülről is végigjártuk. Láttuk a hangosan dolgozó szénőrlő malmokat, elsétáltunk a kazánok alatt (itt jó meleg volt, mert egyébként az időjárás nem nagyon kedvezett a látogatásunknak az erős, hideg széllel és a hózáporokkal), majd benéztünk egy turbinaházba. Itt található a generátor is, amelyben a több mint 10.000 Volt feszültség indukálódik. A jól elszigetelt vezetékek alatt el is sétáltunk a későbbiekben. Utunk egy vezénylőterembe vezetett, ahol a modern technika és a régi típusú kezelőszervek jól megférnek egymással. A külső szemlélőnek átláthatatlanul sok műszert, gombot és kapcsolót irányított itt két ember. Mindebből - kazán, turbina, vezénylőterem - négy található az erőműben, ezekben termelik Magyarország villamos energiaigényének mintegy 10 %-át. Végül azt a raktárat tekintettük meg, ahol az égetésből származó füstgáz kéntelenítése során keletkezett gipszet tárolják. Ugyanis az erőműből, igazodva a szigorú környezetvédelmi előírásokhoz, a keletkező füstgáz több, a káros anyagokat megszűrő rendszeren keresztül távozhat csak. Ezért már nem is használják az üzem régi kéményét, hanem a két Heller-Forgó torony közepén vannak az új kémények a kéntelenítő rendszerrel együtt. Így elég volt kisebb kéményt építeni, hiszen a hűtőtorony huzatja így is magasba emeli a füstgázokat.

Látogatásunk ezzel az üzem területén befejeződött. Az erőmű igen kultúrált menzáján ebédet kaptunk majd buszunkkal a közeli külszíni lignitbányába mentünk. Ez a Mátrai Erőmű egyik nagy

előnye, hogy olcsó külszíni fejtésből származó szenet égethet el, így a megtermelt energia is olcsó maradhat. A bánya egy hatalmas tálhoz hasonlít, amiben a hatalmas gépek csak miniatűr modelleknek látszottak. Ebből a bányából szállítószalagon, a bükkábrányi külszíni fejtésből pedig vasúton érkezik a szén az erőműbe. A két bánya lignitkészlete még jó pár évtizedig biztosíthatja az erőmű működését.

A bányalátogatással véget is ért a tanulmányi kirándulásunk. Az erőmű hatalmas hűtőtornyait még az autópályáról is láttuk, és jó érzés volt visszagondolni erre a fárasztó, de rendkívül izgalmas látogatásra. Köszönet illet mindenkit, aki lehetővé tette számunkra ezt az utat.

-fa-

Áprily galéria

Albert Réka vagyok. 1991. december 18.-án születtem Finnországban, Karkkila városában. Körülbelül másfél éves koromig laktunk ott, aztán Budapestre költöztünk és onnan Pilisszentlászlóra. Itt 11 éve lakom, elég unalmas hely. Kicsi falu és engem mindig is jobban vonzottak az emberek meg a magas épületek, mint a természet. De legalább csend van. Anyukámmal és 3 testvéremmel élünk itt. Mind a három testvérem ide jár a Szentendrei Református Gimnáziumba. Ebbe az iskolába 7.-es korom óta járok, és most vagyok 10.b-s. Előtte a Szent András Általános iskola és óvoda diákja voltam. Nem igazán mondhatom, hogy van kedvenc tantárgyam, de ha már választanom kell: a rajz az egyik, a másik kedvencem pedig a táncóra. Ebből is látszik, hogy tanulásilag nem vagyok a top-on, mert - lusta vagyok. Szabadidőmben igyekszem minél többet a barátaimmal lenni, szeretek olvasni és rajzolok. Körülbelül egy olyan másfél évvel ezelőtt jött az az ötlet hogy nem lenne olyan rossz, ha tovább fejleszteném azt a kis tehetségemet, amit én kaptam rajz szempontból. Így hát keresgéltünk sokat, de egy ideig nem nagyon találtam olyan helyet, ami nekem bejönne. Aztán szerencsére megtaláltuk Farkas Verát. Verát nagyon szerettem, mint tanárt és mint embert, szerencsére még mindig jóban vagyunk. Az órák mindig a P'art moziban voltak. Sajnos az ő rajz oktatása csak egy 6 hetes kurzus volt, így új után kellett nézni. Ő ajánlotta nekem Laár Balázst, aki az Artunio Galériában tartja óráit, ami itt van Szentendrén, így messzire se kell utaznom. Tavaly május óta oda járok, és nagyon szeretem. Nagyon jó fejek az ottani emberek. Balázst is nagyon szeretem, mert nagyon jó fej és nagyon jó tanár. Eddig még csak egy rajzom volt kiállítva, az sem verseny alkalmából, hanem a P'art moziban 'Laár Balázs tanítványainak rajzai' címmel, ha jól emlékszem. Ez volt novemberben és csak valamikor most szedték le. Terveim közé tartozik, hogy bejussak a Moholy - Nagy Művészeti egyetemre, közismertebb nevén az „Ipar"-ra. Azon belül még nem tudom milyen szakra, de nagyon csábít a formatervezés és az építőművész szak is. Szóval mindenképpen rajzzal szeretnék majd foglalkozni. Szeretném megköszönni, hogy a kiállítás létrejöhetett az iskolában Györgyi tanárnőnek és az Igazgatóságnak.

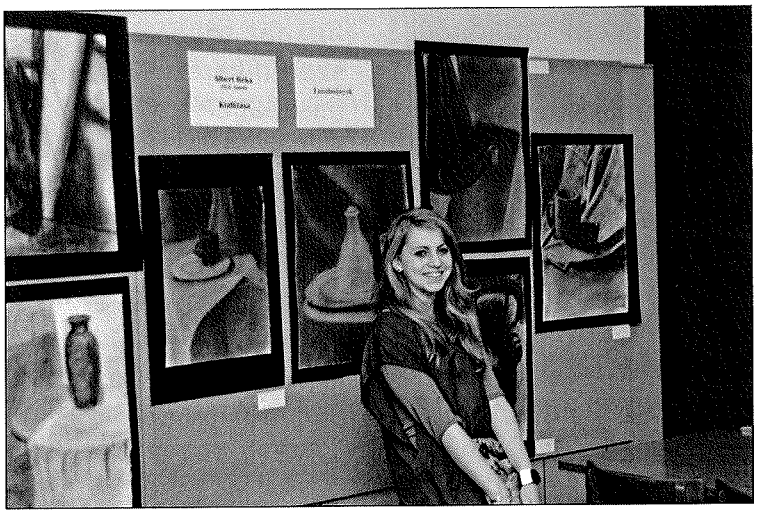

Logo verseny

Bizonyára hallottatok már róla, hogy idén is megrendezésre került a Logo Országos Számítástechnikai Tanulmányi Verseny. Iskolánk tanulói most másodszor indulhattak ezen a rangos versenyen. Elmondhatjuk, hogy a tavalyi év csak afféle „tanulóév" volt, idén -a tapasztalatok birtokában- mindenki igyekezett a lehető legjobban felkészülni, és a tudása legjavát hozni. Az első, iskolai fordulón közel harminc tanulónk állt rajthoz, s közülük heten vették sikeresen a cseppet sem könnyű akadályt, azaz továbbjutottak a regionális fordulóba.

Megérdemlik, hogy név szerint is felsoroljuk őket:

- Barton Patrik 5.a
- Csesznák Tamás 5.a
- Köpeczi-Bócz Ákos 5.a
- Morisson Levente 6.a
- Simon Lilla Dorka 6.a
- Virág Flóra 6.a
- Korpos Dávid 7.a

A legnagyobb változás azonban a tavalyi évhez képest nem a továbbjutott versenyzőink magas száma, hanem az, hogy iskolánk elnyerte a regionális forduló rendezésének jogát!!! Bizony, ebbe az épületbe érkeztek az egész Dunakanyarból a

versenyzők, hogy a II. fordulóban összemérjék erejüket. Részünkről tehát különösen nagy izgalommal készültünk a verseny lebonyolítására. Minden számítógépet alaposan elő kellett készíteni, jelszavakkal ellátni, pontos ülésrendet kellett rögzíteni. Elmondhatjuk, hogy iskolánkra ezúttal sem lehetett panasz, a verseny gördülékenyen lezajlott, még apró ajándékokkal is kedveskedtünk valamennyi résztvevőnek.

Talán nem meglepő, hogy a második forduló feladatai az elsőnél is nehezebbek voltak... Nem mindenkinek sikerült elérnie a munkája továbbküldéséhez szükséges ponthatárt. Tőlünk négyen teljesítették ezt a szintet, dolgozatukat -a többi jól sikerült versenymunkával együtt- továbbküldtük az országos versenybizottságnak. Ők négyen azok tehát, akiknek szurkolhatunk, hogy pontszámuk ahhoz is elegendő legyen, hogy az országos döntőbe jussanak:

- Csesznák Tamás 5.a
- Köpeczi-Bócz Ákos 5.a
- Morisson Levente 6.a
- Virág Flóra 6.a

Bárhogy is alakul azonban a döntő, mindenképpen szép sikerként értékeljük az idei eredményünket, s természetesen jövő évben is tervezzük részvételünket ezen a rangos versenyen. Reméljük ez a beszámoló is segített abban, hogy minél többen kedvet kapjatok jövőre a jelentkezéshez.

Katalin tanárnő

Debrecen

Minden évben megrendezésre kerül február vége, március eleje felé a Református Iskolák Országos Matematika Versenye Debrecenben. Rendhagyó módon hetedik osztálytól tizenkettedik osztályig minden évfolyamból egy-egy tanuló képviselheti iskolánkat ezen a megmérettetésen. Idén a következő diákok vehettek részt a versenyen: Tóth Eszter, Virágh Ádám, Tóth Ádám, Becságh Dániel, Mészáros Máté és Billein Balázs. Kísérő tanárunk Földi tanár úr volt.

Az idei évben március első teljes hétvégéjén került megrendezésre a verseny. Szombat reggel fél 9-kor indult a vonatunk a Nyugati Pályaudvarról és közel két és fél órás út után megérkeztünk Debrecenbe. A szállás elfoglalása után az ebéd majd a verseny megnyitása következett. A feladatsorok egyéni megoldására kettő órától öt óráig volt időnk, amelyek mint mindig, ezúttal is elég nehezek voltak. Iskolánkból Tóth Ádám kitűnően szerepelt, hiszen első helyezést ért el. Kikapcsolódás végett este egy kis teaházzal kedveskedtek a debreceniek, ahol finom sütemények és tea mellett zeneszó kíséretében kipihenhettük az aznapi fáradalmakat. Ezután hamar ágyba bújtunk, hiszen másnap következett a csapatverseny ahol jól szerettünk volna szerepelni. Vasárnap reggel egy gyors reggeli után áhítaton vettünk részt, majd az iskolák közötti csapatverseny következett. Erre a Díszeteremben került sor, ahol minden iskola külön asztalt kapott és hat tanulója a feladatokat közösen oldotta meg. Kezdetben négy példa volt, amelynek megoldásait egy zsűri pontozta, az így megszerzett pontokkal a következő hét feladatban gazdálkodhattunk, hiszen ezután a „licitálós rész" következett. Minden egyes példát először csak nagyon rövid ideig mutattak meg, éppen elolvashattuk, ezután eltakarták és lehetett licitálni, aki a legmagasabb értéket ajánlotta az volt az a pontszám, amit lehetett tartani, akik tartották azoknak az iskoláknak felírták a neveiket. Ezt követően egy-két perc állt ren-

delkezésünkre, hogy megoldjuk a példákat, majd leellenőrizték a megoldásokat. Akik licitáltak és helyes eredményt kaptak, nekik hozzáadták pontjaikhoz azt az értéket, amennyit feltettek licitnek, akik licitáltak, de rosszul oldották meg a példát, tőlük levonták ezt. Azok az iskolák, akik nem licitáltak, de jól oldották meg a példát, 5 pontot kaptak. Így végül a kiélezett versenyben sikerült megszereznünk a bronzérmet, amire mindannyian rendkívül büszkék voltunk. Miután megebédeltünk az egy órakor induló vonattal jöttünk haza. Örülök, hogy részt vehettem ezen a versenyen és új élményekkel gazdagodhattam.

Billein Balázs 11.b

Lónyay kupa

Dulai Dávidnak hívnak, jelenleg a 9.a osztály tagja vagyok. 5.-től járok ebbe az iskolába, de már harmadikos koromban csatlakoztam a Refis focisták közé, ugyanis édesanyám akkori osztályának (most 11.b) voltak fociedzései, amikre én is rendszeresen eljártam. Iskolán kívül pedig évekig a Dunakanyar Sportegyesületben játszottam. Kétszer kijutottam Ausztriába, ahol nemzetközi tornákon vettünk részt. Két éve felhagytam a labdarúgással, és helyette lovas hagyományőrzéssel kezdtem el foglalkozni. Azóta már csak iskolai szinten focizok.

Az iskola labdarúgó-válogatottjában tavaly óta vagyok rendszeresen benne. Idén állt úgy össze a csapat, hogy akár országos (!!!) szintű versenyeken is megállja a helyét. Legtöbbször csatárként játszom. Eleinte nem hittem, hogy tudok valamit is kezdeni a - nálam általában 2-3 fejjel magasabb - védők gyűrűjében. De kihasználva a csapattársaim kiváló passzait és gyorsaságomat, pillanatok alatt az ellenfél kapuja előtt tudtunk teremni. Ezt a játékot alkalmazva jutottunk el a Lónyay kupa utolsó fordulójához. Az első fordulót kénytelen voltam az országos fuvolaverseny miatt kihagyni. De a második és harmadik fordulón már ott voltam. A legutolsó meccsünk előtt Szalontai Bence és én is 5 gólosak voltuk a góllövőlistán (előttünk csak egy gödöllői srác volt 7 góllal, ami könnyen behozhatónak tűnt). Fönt pihentünk a lelátón, amikor Schuszter tanár úr mondta, hogy Grosics Gyula fogja átadni a díjakat (ez nálam csak olaj volt a tűzre, hiszen örökre szóló élmény lett volna az Aranycsapat kapusával kezet fogni, de ez sajnos betegsége miatt meghiúsult). A sors úgy hozta, hogy az utolsó meccsünket 7 gólos különbséggel kellett nyer-

nünk ahhoz, hogy megelőzzük a gödöllőieket. A játék mindenkinek jól ment, én 5 góllal tudtam hozzájárulni a csapat győzelméhez, így 10-0 lett a végeredmény. Ezzel megszereztük a kupát és én pedig megkaptam a gólkirálynak járó különdíjat. Örülök, hogy egy ilyen csapat tagja lehetek, hiszen a csapattársak passzai nélkül nem tudtam volna ennyi gólt lőni. Remélem, hogy még sok ilyen győzelemben és sikerben lesz részünk és én is sokáig leszek még tagja az iskolaválogatottnak.

Dédé

Bajnok csapat...

...Skandálta Dunabogdányig Schuszter tanár úr. Iskolánk első alkalommal teheti vitrinjébe a Lónyay kupát. Ez a kupa 13. alkalommal lett megrendezve. De kik is valójában ezek az aranylábú gyerekek, akik ezt a sikert elérték? Billein Balázs, a Bubbla duó, Dulai Dávid, Kiss Csaba, Krulik Gergely, Szalontai Bence, Székely Ágoston, Vadas Atilla, a Vörös fivérek és természetesen az edzőnk, Schuszter Gergely akit ebben az esetben kevésbé illet az aranylábú jelző. Ő ugyanis taktikai utasításaival irányította és fogta össze a csapatot. A tornára edzésekkel(összetartás) készültünk.

A 9 csapattal 3 fordulón találkoztunk, melyre kéthetente szombatonként került sor. Az első fordulóban két meccset játszottunk, itt két döntetlent sikerült elérnünk. Az első hely megszerzése ezután csak úgy sikerülhetett, ha hátralévő meccseinket (6) megnyerjük. Ezek után még mindig nem volt biztos a siker. A riválisGödöllő csapata újabb akadályt jelentett. Pontegyenlőséggel a tabellán első helyen álltunk, az egymás elleni eredmény pedig 2:2. Ez azt jelentette, hogy a gólkülönbség döntő szerepet fog játszani a továbbiakban. A kupa utolsó meccsét 10:0 arányban újabb győzelemként elkönyveltük. Így 4 góllal megelőzve Gödöllő csapatát az első helyre kerültünk és DD is feltörhetett a góllövő listán aki a 10 gólból szerényen ötöt vállalt. Igy a gólkirály is a mi csapatunkból került ki.

Az érmeket sajnos nem Grosics Gyula, az egykori Aranycsapat legendás játékosa akaszotta a nyakunkba, mivel a kupát megelőző napon rosszul lett és emiatt nem tehette meg, hogy eljön. Igy is tudtunk örülni a kupának illetve az érmeknek és jövőre ismét az első hely a cél.

V.Á

„Énekeljetek az Úrnak új éneket…"

Somogyi Márta 11.b. osztályos tanuló vagyok. Budapesten élek a szüleimmel és egyik testvéremmel. Két bátyám van, az egyik 31 éves, könyvkötő, könyvrestaurátor. A másik 30 éves, hírszerkesztő az egyik TV-ben és 3 gyerekes, boldog családapa. Már 4 éve járok ebbe a gimnáziumba.

Azért írok most az Alfában, mert részt vettem az SDG (Soli Deo Gloria) Református Diákmozgalom által rendezett nagykőrösi Zsoltár és Népdal Éneklő Versenyen, ahol aranyminősítést kaptam. Már harmadik alkalommal látogattam el erre a versenyre, de eddig csak csoportos résztvevőként. Idén úgy gondoltam, mi lenne, ha megpróbálnám egyénileg is. Bár nem sikerült bejutnom a döntőbe, mégis sok élménnyel és tapasztalattal gazdagodtam, amit majd a jövőben igyekszem kamatoztatni. Ez nem csak egy verseny, hanem egyben egy csendeshétvége is volt, ahol rengeteg református gimnazistával és tehetséges énekessel ismerkedtem meg. Voltak közös játékok, éneklések és még egy koncertet is meghallgathattunk Kiss Gergely Márton tolmácsolásában, aki citerán és kobzon játszott különböző zsoltárokat és históriás énekeket. A versenyről kicsit fáradtan, de jó hangulatban tértem haza.

Mindig is nagyon szerettem a zenét, talán Apukám példáját is látva, aki cserépsípokat, okarinákat készít és szólaltat meg. Ezenkívül egy spirituálé trió tagjaként sikeresen szerepelt az egyik Ki mit tud?-on, ahol országos ismertségre tettek szert.

Az általános iskolai tanulmányaimat egy ének-zenei általánosban végeztem, ahol az énekkar tagjaként még Olaszországba és Erdélybe is eljuthattam. Az éneklés mellett 10 éve zongorázom. Miután a gimnáziumba jöttem, a sok komolyzene után megismerkedtem a Csipkefa népdalkörrel és én is bekapcsolódtam munkájukba. Nagyon megszerettem a népzenét és a népdalokat. Erre a versenyre is a népdalkört vezető Lázár Enikő tanárnő készített fel, akinek ezúton is szeretnék köszönetet mondani.

Szabadidőmben szívesen foglalkozom gyerekekkel, ezenkívül szeretek filmet nézni, olvasni, színházba járni, barátokkal lenni, kirándulni, zongorázni, gitározni, nyaranta táborokban részt venni.

Továbbtanulni valamilyen humán szakon szeretnék, de még nem tudom pontosan milyen irányba.

Az énekléssel nincsenek komolyabb terveim, de biztos vagyok benne, hogy mindig meghatározó szerepet fog betölteni az életemben.

Arra biztatok mindenkit, hogy becsüljük és őrizzük meg ezen népi kincseinket és énekeljünk minél többet!

The picture of Dorian Gray

„Csak egy választása volt: elpusztítani a képet. El kellett pusztítania azt a dolgot, amely életének gonosz részével kapcsolta össze, amelyet most teljes szívéből gyűlölt. Ha ezáltal megöli a múltat, végre szabaddá válhat." A történet azonban Dorian Gray kudarcával záródik: a kép helyett saját magával végez.

Úgy érzem, ez a mondanivalója Oscar Wilde Dorian Gray képe című alkotásának: életünk gonoszságait megbánhatjuk ugyan, de szabadulni nem tudunk tőlük. A következményeken olykor lehetőségünk van finomítani, de tetteinket soha nem leszünk képesek meg nem történtté tenni.

A történet elején Basil, a festő szobájában vagyunk. A szoba közepén egy életnagyságú festmény áll, Basil élete legjobban sikerült alkotása, amely egy hihetetlen szépségű fiatalembert ábrázol. Dorian Gray, aki élettel és értelemmel töltötte meg Basil festészetét -maga a művész elmondása szerint-, első látásra beleszeret saját képmásába. Basil barátja, Harry felhívja figyelmét arra, hogy a szépség és a fiatalság múlandó. Arra bíztatja, hogy menjen, és élvezze az élet örömeit, amíg lehet. Dorian nagyon megrendül, és a kö-

vetkező sóhaj hagyja el száját: „Ó bárcsak mindig fiatal maradnék, s a kép öregedne. A lelkemet is odaadnám ezért." Kívánsága teljesül. Éli bűnös életét, ám arcán sem a bűneinek terhe, sem az idő nem hagy nyomot: arca évtizedek multával is ifjú és vonzó marad. Dorian közben aggódva figyeli a képen végbemenő változásokat: a rettentően megcsúnyult képet szégyenében elrejti a külvilág elől, egy elhagyatott poros szobába zárja. A kép egyre rémisztőbb kinézetet ölt, míg Dorianban megszületik a döntés, hogy szakít régi életével, és új életet kezd. Ennek lehetőségét a kép megsemmísítésében látja, ám ez mégsem lehet számára megoldás...

Ezt az izgalmas és elgondolkodtató történetet a „The American drama group Europe" előadásában ismerhettük meg március 3-án, akik magyarországi utazásuk során Szentendrére is ellátogattak. A Pest megyei könyvtár színháztermében adták elő nagyszerű előadásukat.

A szereposztás a következő volt:

- Dorian Gray- Sydney Smith
- Basil Hallward- Harry Thompson
- Lord Henry- Andrew Macbean
- Sybil Vane- Diana Eskell
- (főbb szereplők)

Szeretnénk megköszönni Adrienn tanárnő és a többi szervező munkáját, hogy megnézhettük az előadást, amely többek között kitűnő alkalmat adott az angol szövegértés gyakorlására.

Valek Katalin 10.b

Elő-bajnokság

Március 10-én -kedden a budaörsi Illyés Gimnáziumban rendezték meg a versenyt. Két csoportban 4-3 csapat játszott körmérkőzést, majd az 1. és 2. helyezettek játszották az elődöntőt. A vesztesek a 3. helyért, a győztesek az 1. helyért mérkőzhettek meg.

8.30-kor indult a csapatunk a HÉV megállóról egy kis busszal. Másfél órás utazás után meg is érkeztünk a verseny helyszínéhez, ahol csak fél óránk maradt az átöltözésre és a bemelegítésre, ezért csak egy gyors pillantást vetettünk a tornateremre és a résztvevő csapatokra. Első mérkőzésünket a Vác Boronkay Gimnázium ellen játszottuk. Nem a legerősebb csapat volt, de mivel még nem tudtunk eléggé összeszokni és először voltunk ilyen versenyen, sajnos elvesztettük a meccset.

Egy pici pihenő után rögtön játszottuk a 2. mérkőzést a hazai csapat ellen. Ez egy igazán összeszokott csapat volt. Látszott rajtuk, hogy már régóta űzik ezt a sportot. Fájdalmunkra tőlük is kikaptunk, de szerintem talán ellenük nyújtottuk a legerősebb felünket. Két óra múlva játszottuk utolsó meccsünket a Dunakeszi Radnóti Gimnáziummal. Ekkor már kicsit kihűltünk és elfáradtunk, de ellenük megnyertük az első szettet. Ez lehet, hogy nektek, akik olvassátok a cikket, nem jelent semmit, de akkor mivelünk madarat lehetett volna fogatni, olyan boldogok voltunk. Sajnálatos mód ez a kis győzelem az erőnkből is elvett, ezért végül elvesztettük a mecscset. Annak ellenére, hogy csapatunk csak kétszer tudott edzeni a Ferences Gimnáziumban, szerintem nagyon jól szerepeltünk, mindenki a legjobbat nyújtotta, és ezekkel a tapasztalatokkal magabiztosabban fogunk kiállni az Országos Református Röplabda-bajnokságon Kecskeméten.

Csapatnévsor: Atádi Alexandra 9.a, Csereklye Nóra 9.a, Erdős Dóra 9.b, Káldy Zsófia (csapatkapitány) 9.b, Kemenesi Dóra 9.b, Papp Hermina 9.b, Erdős Zsuzsanna 11.a, Tamási Tímea 11.a, Tóth Eszter 12.a

Káldy Zsófia 9.b